

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce A. s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Janem Spáčillem, advokátem se sídlem Polní 45, Opava, proti **žalovanému Krajskému úřadu Olomouckého kraje, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2002, č. j. OŽPZ 1765-2320/02-Ko, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Ca 573/2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2004, č. j. 22 Ca 573/2002 - 35,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2004, č. j. 22 Ca 573/2002 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí Okresního úřadu Jeseník ze dne 13. 6. 2002, č. j. 2534/2002 RŽP/R-134/Pr-231/3 a toto rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci podle § 47 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodách“; zrušen zákonem č. 254/2001 Sb. – pozn. soudu) za porušení § 25 zákona o vodách podle § 24 odst. c) a § 24c zákona č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 130/1974 Sb.“) uložena pokuta ve výši 20 000 Kč za nedovolené nakládání s látkami škodlivými vodám, k němuž mělo dojít vniknutím

závadných látek do vodního toku při provádění betonáže ve vodním toku S. v k. ú. L. – L.. Dne 28. 6. 2001 mělo podle sdělení žalovaného činností žalobce při provádění betonáží dojít ve vodním toku S. vlivem úniku látek škodlivým vodám k havarijnímu zhoršení jakosti vod s následným úhynem ryb. Porušením povinnosti podle § 25 zákona o vodách, podle něhož měl žalobce učinit opatření, aby látky škodlivé vodám nevnikly do povrchových vod a neohrozily jejich jakost nebo zdravotní nezávadnost, byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 24 písm. c) zákona č. 130/1974 Sb. Za tento správní delikt byla žalobci stanovena pokuta ve výši 20 000 Kč podle § 24c zákona č. 130/1974 Sb., tj. při dolní hranici rozpětí. Žalovaný dále připustil, že zástupci okresního úřadu i Českého rybářského svazu v postupu hlášení havárie pochybili, žalovaný to však neshledal být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Názory žalobce k odlovu ryb ze dne 29. 6. 2001, k výsledku ichtyologického průzkumu ze dne 12. 7. 2001, náčrtu situace otravy ryb a pochybnosti o objektivitě autorů náčrtu nejsou z hlediska prokázání příčin úhynu ryb rozhodující. Žalovaný dále uvedl, že závěr o příčině úhynu ryb způsobeným náhlou změnou prostředí vlivem stavebních úprav toku, byl potvrzen pracovištěm Oddělení vodní toxikologie a nemocí ryb Opava ze dne 2. 7. 2001, č. j. 180/01, po provedení rozborů vody byl tento závěr potvrzen stanoviskem stejné instituce ze dne 18. 1. 2002, čj. 248/02. V něm se uvádí, že zjištěné zvýšené hodnoty jednoznačně potvrzují hypotézu o úhynu ryb vlivem stavebních prací, konkrétně překročením koncentrace nedisociovaného toxického NH_3 ve vodě. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že protokol z místního šetření obsahuje v některých bodech nepřesnosti, tato skutečnost by nebyla podle žalovaného důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že výsledky provedených rozborů spolehlivě prokázaly příčinu úhynu ryb, a domněnky možného úniku závadných látek z jiných míst nebyly prokázány. Žalovaný shrnul, že pokuta byla žalobci uložena za znečištění povrchových vod látkami škodlivými vodám při provádění betonáže ve vodním toku, jelikož žalobce porušil povinnost zacházet s látkami tak, aby neohrozily jakost vod. Tuto skutečnost podle žalovaného potvrzují rozborů vody a uhynulých ryb. Žalovaný zopakoval, že vady správního řízení spočívající v tom, že nebyl uvědomen správce toku, a že protokol z místního šetření ze dne 2. 7. 2001 obsahuje nesrovnalosti, nejsou důvodem pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný z uvedených důvodů shledal, že zde jsou dány důvody pro uložení pokuty a proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2004, čj. 22 Ca 573/2002-35, bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby proti uvedenému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že podklady pro rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byly zjištěny v souladu s ustanoveními § 32 odst. 1 spr. ř. a § 34 odst. 1 a 2 spr. ř. Skutečnost, že havarijní zhoršení jakosti vod nastalo dne 28. 6. 2001 nebylo nahlášeno též správci vodního toku podle § 10 vyhlášky č. 6/1977 Sb., o ochraně jakosti povrchových a podzemních vod, nemůže vést k závěru, že by důkazy provedené žalovaným ve správním řízení vedeném se žalobcem nebyly v souladu s právními předpisy. Soud uvedl, že z obsahu správního spisu nevyplývají žádné okolnosti odůvodňující závěr, že by způsob odbírání vzorků vody z vodního toku a uhynulých ryb byl v nějakém směru vadný nebo nesprávný či že by v negativním směru ovlivnil výsledky expertíz. Rozborů vzorků byly provedeny v bezprostřední časové návaznosti po odběru dne 28. 6. 2001, způsob odběru vzorků je popsán v protokole z místního šetření provedeném správním orgánem prvního stupně dne 2. 7. 2001. Z § 20 vyhlášky č. 6/1977 Sb. nevyplývá, že by si správní orgán nemohl sám pro účely dokazování opatřit jako jeden z důkazů vzorek vody. Z obsahu správních spisů podle soudu vyplynulo, že správní orgány měly dostatek skutkových podkladů pro závěr, že žalobce porušil povinnosti týkající se ochrany povrchových a podzemních vod a proto je rozhodnutí o uložení pokuty za toto jednání podle § 25 zákona o vodách, § 24 písm. c) a § 24c zákona č. 130/1974 Sb.

v souladu se zákonem. Soud dále uvedl, že odkaz žalobce na vyjádření podaná v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepředstavuje sám o sobě žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., totéž platí o odkazu žalobce na jednotlivé listiny založené ve správních spisech, které údajně potvrzují „nedůvěryhodnost“ rozhodnutí správního orgánu, neboť z tohoto tvrzení nejsou zřejmé konkrétní skutečnosti, v nichž žalobce spatřuje nezákonnost. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedl, že již od počátku řízení vytýkal porušení vyhlášky č. 6/1977 Sb., neboť havárie nebyla nahlášena správci vodního toku s. p. Ostrava. Dále byl porušen § 20 citované vyhlášky, neboť došlo k neodbornému odběru vzorku vody i vzorku uhynulých ryb, čímž byly k expertízám předloženy znehodnocené vzorky. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně však nedospěly k závěru, že by bylo namíste provádět další dokazování. Žalobce dále napadl nepřesnosti protokolu o místním šetření ze dne 2. 7. 2001, jenž je kusý a nesrozumitelný a zjevně neodpovídá zjištěným skutečnostem. Správní orgány pak pouze konstatovaly, že stěžovatel porušil povinnost podle § 25 zákona o vodách tím, že nedovoleně manipuloval s látkami škodlivými vodám. Stěžovatel sděluje, že učinil vše pro to, aby při stavebních pracích nic nezanedbal a nebyla mu vytknuta žádná pochybení. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že jsou v jeho případě dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje v bagatelizaci porušení § 10 a § 20 vyhlášky č. 6/1977 Sb., přičemž tato porušení způsobila veškeré další komplikace. Stěžovatel dále uvádí, že nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci, neboť správní orgán prvního stupně nevěnoval vůbec pozornost možnostem zjištění dalších znečišťovatelů vod a dělby odpovědnosti při úhynu ryb. Tím byl porušen § 32 odst. 1 spr. ř. Dále soud nesprávně nekonstatoval ani porušení § 46 spr. ř., ačkoliv správní orgány při rozhodování nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Krajskému soudu v Ostravě pak žalobce vytkl to, že se tento soud nezabýval dalším skutečnostmi, na které stěžovatel v žalobě sice pouze poukázal, ale které byly předmětem řízení v předcházejících rozhodnutích a byly součástí materiálů, které měl soud k dispozici. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel žádá, aby rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel porušil ustanovení § 25 zákona o vodách a proto mu byla uložena v souladu s § 24 písm. c) zákona o státní správě ve vodním hospodářství pokuta. K opakované námitce žalobce týkající se porušení § 10 a § 20 vyhlášky č. 6/1977 Sb., plně odkazuje na své žalobou napadené rozhodnutí, který se těmito námitkami podrobně zabývá. Pochybení spočívající v neoznámení havárie správci vodního toku není důvodem provádění dalšího dokazování nebo zrušení napadeného rozhodnutí, navíc když toto pochybení již není možné zhojit. Vodní tok S. je nadto vodohospodářsky významným tokem v úseku 1, tj. pouze v tom úseku, který končí před místem havárie (příloha č. 2 vyhlášky č. 28/1975 Sb.). Povinnost podle § 20 vyhlášky č. 6/1977 Sb. neukládá správci toku zajišťovat v případě havárií zajištění vzorků a provedení jejich rozboru. V odběru vzorků bez přítomnosti správce vodního toku nelze spatřovat nezákonnost získání důkazů pro správní řízení ani nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný považuje rozbor odebraných vzorků za dostatečně prokazující příčinu úhynu ryb a činností žalobce v toku S. v k. ú. L. – L. v dané době. K namítaným porušením § 32 odst. 2, § 46 a § 59 spr. ř. žalovaný uvedl, že je neshledal, neboť po spolehlivém zjištění, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu se zákonem, bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno. V ostatních tvrzeních odkazuje žalovaný na žalobou napadené rozhodnutí. Návrhu na přiznání odkladného účinku žalovaný navrhuje nevyhovět, neboť ani usnesením Krajského

soudu nebyl žalobě přiznán odkladný účinek a žalobce je tedy v prodlení s placením uložené pokuty. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, vyplynuly následující pro souzenou věc podstatné skutečnosti:

Dne 28. 6. 2001 byl ve vodním toku S. v k. ú. L. – L. zjištěn výskyt uhynulých ryb.

Dne 2. 7. 2001 se konalo místní šetření, při němž byl konstatován únik nezjištěné chemické látky do vody. Z protokolu vyplývá, že dne 29. 6. 2001 byl na místě proveden odběr vzorků vody do laboratoře spol. A.

Dne 2. 7. 2001 provedlo pracoviště Oddělení vodní toxikologie a nemocí ryb v Opavě laboratorní vyšetření uhynulých ryb, a to z důvodu podezření na znečištění vody vlivem betonování při úpravě toku. Bylo konstatováno, že úhyn ryb nastal náhlou změnou prostředí, pravděpodobně stavebními úpravami toku. Příčiny úhynu by měly odhalit rozbor vody.

Dne 12. 7. 2001 se konalo na Obecním úřadě Lipová - Lázně ústní jednání a téhož dne byly za účelem rozboru odebrány vzorky říčního sedimentu.

Dne 2. 8. 2001 byl společností E., a. s., vydán protokol o zkoušce analýzy říčního sedimentu, z jehož hodnocení vyplynulo, že vysoký obsah dusitanů, hliníku a vápníku může být způsoben přítomností betonové směsi.

Dne 16. 8. 2001 byl Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha vyhotoven protokol rozboru vzorku říčního sedimentu, jehož závěrem bylo, že na základě provedených rozborů nelze přítomnost malého podílu cementu a dalších složek betonové směsi v říčním sedimentu potvrdit ani vyloučit.

Dne 12. 10. 2001 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o uložení pokuty. Správní orgán prvního stupně seznámil žalobce s důkazními materiály představujícími podklady pro rozhodnutí, se skutkovou podstatou správního deliktu, jehož se měl žalobce dopustit a stanovil žalobci lhůtu k tomu, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí a vyjádřil se k nim, případně navrhl jejich doplnění.

Dne 25. 10. 2001 zaslal žalobce správnímu orgánu prvního stupně vyjádření, v němž vyslovil svůj nesouhlas s tím, že by způsobil havarijní zhoršení kvality vod. V tomto vyjádření žalobce uvedl další skutečnosti, jež zpochybňují předběžné závěry správního orgánu prvního stupně o tom, že by zhoršení kvality vody a úhyn ryb způsobil žalobce. Závěrem žalobce navrhl, aby se další řízení zaměřilo na prokázání původu vzniku olova v odebraných vzorcích, a zejména zbytků rozbitého skla, neboť teprve po takovém zjištění bude možné určit odpovědný subjekt.

Dne 27. 11. 2001 bylo správní řízení přerušeno za účelem provedení dalšího šetření.

Dne 18. 1. 2002 zaujalo pracoviště Oddělení vodní toxikologie a nemocí ryb v Opavě k žádosti správního orgánu prvního stupně, aby se vyjádřilo k možnosti vlivu koncentrace olova a přítomnosti skla na úhyn ryb stanovisko, že hladina olova nepřesáhla nepřípustnou koncentraci pro lososovité ryby. K otázce skla bylo uvedeno, že úlomky skla patrně pocházejí ze sedimentů; nebylo však shledáno mechanické poškození žaber pitvaných ryb.

Ode dne 8. 4. 2002 pokračoval správní orgán prvního stupně v řízení o uložení pokuty s tím, že dodatečná zjištění nepřinesla do řízení žádné nové poznatky, jež by změnily původní názor správního orgánu prvního stupně. Žalobci bylo umožněno se ve lhůtě vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí.

Dne 15. 4. 2002 zaslal žalobce vyjádření, v němž namítl porušení ustanovení § 14, 15 a § 20 vyhlášky č. 6/1977 Sb. Žalobce dále zaslal vlastní laboratorní protokoly a barevné

fotografie s komentářem dosvědčující přítomnost skla na žábkách uhynulých ryb. Žalobce uvedl, že nepřijatelné jsou pro něj neurčité formulace v laboratorních protokolech, jež není možné považovat za podložená fakta a proto nelze žalobce objektivně označit za původce havarijního znečištění vod. Proto žalobce navrhl, aby byl prověřen způsob hospodaření s odpadními vodami spol. M., a. s., B., závod L.– L., prověření technologie odčerpání fekální jímky z hotelu U K. dne 28. 6. 2001 a vzhledem k odchylkám v názorech odborných stanovisek žalobce navrhl přizvání znalce z oboru.

Dne 13. 6. 2002 vydal Okresní úřad Jeseník rozhodnutí čj. 2534/2002 RŽP/R-134/Pr-231/3, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 20 000 Kč. V odůvodnění se správní orgán vyjádřil rovněž k námitkám žalobce. K námitce žalobce, že nezpůsobil havarijní zhoršení kvality vody, správní orgán prvního stupně uvedl, že po zhodnocení všech získaných důkazů dospěl k závěru, že znečištění toku a úhyn ryb bylo způsobeno činností žalobce. K námitce žalobce, že hodnota vápníků byla v rozbořech silně pod předepsanou hodnotou a tudíž nebyla způsobena cementem, správní orgán prvního stupně sdělil, že i toto „nepatrné“ zvýšení ukazatele pH mohlo způsobit úhyn ryb. K námitce týkající se toho, že závěry o úhynu ryb byly učiněny bez znalost rozborů vod, žalovaný uvedl, že za tímto účelem bylo správní řízení přerušeno a Jihočeská univerzita, pracoviště Oddělení vodní toxikologie a nemocí ryb v Opavě, vyzvána k doplnění stanoviska v souladu s příslušnými rozboři. K žalobcem předloženému posudku vodohospodářské laboratoře Povodí Odry s. p., podle něhož ve vzorku uhynulé ryby nebyla potvrzena přítomnost cementů, ale naopak byla konstatována přítomnost skla, správní orgán prvního stupně konstatoval, že tento posudek nebylo možné využít, neboť skutečnosti v něm uvedené mají pouze charakter konstatující výskyt něčeho (uhynulá ryba, sklo); ani tato skutečnost není v posudku uvedena jako příčina úhynu ryby. Příčinou úhynu ryb byla náhlá změna pH ve vodním prostředí. Správní orgán prvního stupně uvedl, že nepovažuje za potřebné ve věci provádět další šetření, jak navrhl žalobce, jelikož nashromážděné podklady jsou dostatečné pro vydání správního rozhodnutí.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za významné připomenout zásadu materiální pravdy, jež představuje jednu ze základních zásad správního řízení. Účelem této zásady je, aby správní řízení posilovalo důvěru účastníků řízení ve správnost rozhodování. Podle této zásady lze po správních orgánech oprávněně požadovat, aby jejich rozhodnutí byla zákonná, správná a především aby vycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Přitom není možné, aby se správní orgány zprostily odpovědnosti za vadná či nekvalitní rozhodnutí poukazem na chybné postupy jiných osob; spolehlivě zjištěný skutkový stav je podmínkou perfektnosti vydaných rozhodnutí. Zásada materiální pravdy je zakotvená v ustanoveních § 3 odst. 4 spr. ř., resp. § 46 spr. ř. a úzce souvisí i se zásadou vyhledávací podle § 32 odst. 1 spr. ř. a se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 34 odst. 5 spr. ř.). V případech, kdy správní akt může zasahovat do právních poměrů osob, musí být spolehlivě a přesně zjištěna skutková podstata, takové zjištění je povinen správní orgán provádět ze své úřední povinnosti a není vázán jen podklady účastníků řízení. To platí bez ohledu na to, zda bylo správní řízení zahájeno podle zásady oficiality nebo v souladu ze zásadou dispoziční. Podle § 32 odst. 1 spr. ř. je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, přitom není vázán

jen návrhy účastníků. Povinnost, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, vyplývá i z ustanovení § 46 spr. ř.

Nejvyšší správní soud se podrobně seznámil s průběhem správního řízení a dospěl k závěru, že v jeho průběhu došlo k porušení ustanovení správního řádu, konkrétně ustanovení § 32 odst. 1 spr. ř. a § 33 odst. 1 spr. ř. neboť před vydáním rozhodnutí o uložení pokuty nebyl správním orgánem prvního stupně zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci. Výsledky provedených laboratorních rozborů totiž neprokázaly to, že by se žalobce dopustil správního deliktu za porušení ustanovení § 25 zákona o vodách a že by mu mohla být podle § 24 odst. c) a § 24 c) zákona č. 130/1974 Sb., uložena pokuta. Žalobci bylo vytýkáno, že při provádění betonáže u vodního toku S. v k. ú. L.– L. neučinil taková opatření, aby látky škodlivé vodám nevnikly do povrchových vod a neohrožily jejich jakost nebo nezávadnost. Tuto skutečnost však spolehlivě neprokázalo žádné z provedených laboratorních vyšetření. Vágní formulace obsažené v protokolech, např. v protokole ze dne 16. 8. 2001 vyhotoveném Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha, v němž je mj. uvedeno, že „*přítomnost malého podílu cementu a dalších složek betonové směsi v říčním sedimentu nelze potvrdit ani vyloučit*“ nebo v protokole ze dne 2. 8. 2001 vypracovaném společností E, a. s., z něhož vyplývá, že „*vysoký obsah dusitanů, hliníku a vápníku může být způsoben přítomností betonové směsi*“, nesvědčí o hodnověrnosti provedených zjištění a o tom, že by žalobce byl jednoznačným viníkem úhynu ryb. Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že za dané situace nebylo možno konstatovat, že by jediným viníkem správního deliktu byl právě žalobce. Správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu se zásadou objektivního zjištění skutkového stavu, neboť za situace, kdy zde byly důvodné pochyby o spolehlivosti závěrů vedoucích k tvrzení, že odpovědnost za havarijní zhoršení jakosti povrchových vod je možné přiřknout žalobci, vydal napadené rozhodnutí o uložení pokuty. S námitkami žalobce, jenž ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí zpochybňoval hodnověrnost zjištění, se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 13. 6. 2002, čj. 2534/2002 RŽP/R-134/Pr-231/3, nedostatečně vypořádal prostým tvrzením, že „*po zhodnocení všech důkazů a jejich posouzení dospěl správní orgán k závěru, že znečištění toku a úhyn ryb byl způsoben činností firmy (míněno žalobce – pozn. soudu)*“. Nashromážděné podklady shledal správní orgán prvního stupně za dostačující pro rozhodnutí, že zde byla příčinná souvislost mezi jednáním žalobce a havarijním zhoršením jakosti povrchové vody, které způsobilo úhyn ryb.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl v daném případě dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Krajský soud v Ostravě měl zrušit rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro vady řízení spočívající v tom, že rozhodnutí žalovaného ani správního orgánu prvního stupně nevycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť ze shromážděných důkazních materiálů nebylo možné s jistotou konstatovat, že původcem havarijního znečištění vody byl žalobce. Správní orgány se dopustily porušení § 3 odst. 4 spr. ř., § 32 odst. 1 spr. ř. a § 46 spr. ř. Nejvyšší správní soud je rovněž přesvědčen o tom, že tato vada řízení důvodně vytýkána v žalobním řízení. Žalobce totiž v žalobě namítal skutečnost, že se napadená rozhodnutí byla postavena na analýzách neodborně zajištěných vzorků vody. Z obsahu bylo zřejmé, že brojí rovněž proti nelogičnosti jednotlivých zjištění v průběhu správního řízení a proti zjištěním, která svědčila o porušení vodohospodářských předpisů i jinými subjekty. K odkazu žalobce na rozpornost jednotlivých laboratorních protokolů, k němuž krajský soud nepřihlédl, Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal problém v tom, aby se krajský soud s obsahem protokolů mohl seznámit, neboť tyto důkazy, na něž žalobce v žalobě poukázal, byly součástí správního spisu. Povinností žalobce ve smyslu § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. není osobně předložit soudu důkazy, ale navrhnout, které důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje žalobce provést,

a tak stěžovatel v daném případě učinil. Pokud by se soud prvního stupně neomezil na konstatování, že „z obsahu spisů vyplývá, že podklady pro rozhodnutí byly zjištěny v souladu s ustanoveními správního řádu“, a s obsahem žalobcem navrhaných listin se skutečně seznámil, byl by nucen konstatovat jejich vzájemnou rozpornost a s tím spojenou neprůkaznost toho, že by původcem havarijního znečištění povrchových vod byl pouze žalobce. Podle názoru Nejvyššího správního soudu jedná o vadu řízení takové intenzity, že by byla důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Skutkový stav, z něhož správní orgán prvního stupně i žalovaný vycházely, tedy závěr, že žalobce je původcem havarijního zhoršení jakosti vod, které způsobilo úhyn ryb, nemá oporu ve spise, neboť v něm založené výsledky laboratorních vyšetření nejsou takovému závěru dostatečnou oporou a s ohledem na jejich rozporuplnost vyžaduje věc rozsáhlé doplnění.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že Krajský soud v Ostravě pochybil, když pouze v obecné rovině konstatoval, že správní orgány měly dostatek skutkových podkladů pro závěr, že žalobce porušil povinnosti o ochraně povrchových a podzemích vod, neboť toto zjištění nemá oporu ve správních spisech. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že se nezabýval věcně zjištěním, zda žalobce ono zhoršení jakosti povrchových vod skutečně způsobil či nikoliv, toto posouzení přísluší správnímu orgánu. Je však nezbytné, aby skutkový stav byl zjištěn řádně a jednotlivé důkazy o odpovědnosti žalobce za tento správní delikt nebyly ve vzájemném rozporu.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a to pro vady řízení před správním orgánem; současně věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Ostravě v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu